

שִׁיר

אמיר אור

1995

זרע שנזרע בחול מחכה שנים לגשם

1

השיר הזה יהיה שירה של מאה אחרת, לא שונה מזו.
השיר הזה יצפן לבטח מתחת לעיי מלים, עד ש

בין גרגרי החול האחרונים של שעון הזמן
כמו אגיה בתוף בקבוק, הוא יראה, השיר הזה:

השיר שיידבר על תם. וסתם בריות שכביכול
הזמן גרמן, כמו אלים מבוששים

יקשיבו לו בלי שום סבה שלא היתה גם קדם,
זוקפים גום כמו נחשים

מבין הגרוטאות; ולא יהיה לאן עוד
למהר ממנו, ולא יהיה לו סוף

שונה מראשיתו. הוא לא יהיה עשיר
ולא יהיה עני. הוא לא יטרח עוד להבטיח

ולקיים או לבצע את דבריו שלו,
ולא לחסד, או להפליג אל שם מכאן.

השיר הזה, אם ידבר אליך לא יקרא לך
מוזה מתק, ולא ישכב אתך כמו אבותיו;

או אם אליך – לא יכרע ולא ידביר, לא יתאפר
ולא יפשט מליו ובשרו, כי אין לו אין לו

מֵה. אוֹלֵי עֲכָשׁוּ אֶקְרָא לוֹ הִנֵּה, לְשִׁיר הָרַע
שֶׁל הַמָּאָה; הִנֵּה, חוֹלָה בְּרִיאֹת הוּא מְהִלָּךְ בְּקִשֵׁי

גּוֹרֵר רַגְלָיו בְּזָרִם הַצְּמִיג שֶׁל מַחְשְׁבוֹת הַזְּמַן
אוּ נֶעְצָר לְבַדֵּק נִירוֹת וְלִסְפִּירַת מְלֵאֵי זוּטוֹתָיו

בְּחֶרְזֵי חֲשָׁבוֹן. הָאִינוּנְטֵר: פְּרָחִים וּמְהַדְּקֵי סְכוּת,
גְּוִיּוֹת (כֶּן, אֶל חֲשָׁשׁ), כּוֹסוֹת גְּבוּהוֹת. אַחֲרֵי סְכוּת –

גַּם פְּרָפְרִים, וְעַקְבוֹת רַבִּים וְשֹׁאֵר וַיִּים וּמְדַפִּים
לְטַעֲנוֹת בְּקִרְת מְלַמֶּדֶת, וְגַם סֵתָם כֶּף לְהַשְׁתַּטּוֹת, שְׁנַיִם

מוֹל שְׁנַיִם, בְּהַפְקָרוֹת שֶׁל חִיּוּכֵי זְקִית שְׁלֵא יוֹדַעַת
שְׁצַבְעֵיָה כְּבָר הֶפְכוּ מְשֵׁל. אוּ בְשִׁלּוֹה בְּלִתִּי מוּבְנֶת

לְנִסּוֹת אֶת מְזוּלוֹ שֶׁל מִיִּשְׁהוּ אַחַר בְּמִשְׁחָקִי
הַלוֹךְ וְשׁוֹב שְׁאִיִן בָּהֶם תְּכַלִּית מְלַבֵּד, נֹאמֵר,

קִצַּת שְׁעִשׁוּעַ שְׁאָרְכוּ שׁוֹרָה. מְרַח כְּתָם עַל כַּחַל
שְׁמִי עָרַב: עֲכָשׁוּ סִיד עֲנָן קָטָן. עֲלֵה

עָלְיוֹ, רְאֵה מִתַּחַת: יָם שֶׁל יָם, חוֹל שֶׁל חוֹל.
אוּ אֶצְבְּעוֹת: עֶשֶׂר תּוֹלְעִים פְּרוֹקוֹת פְּרָקִים

מִתְנוּעָעוֹת בְּקֶסֶם לֹא מְסַבֵּר. עֲכָשׁוּ הֵן סוּבְבוֹת
כְּדוֹר שְׁעֵגוּלוֹ פָּגוּם, נִפְלָא, בְּשָׂרִי. יוֹתֵר מִזֶּה

מִתָּר לָךְ לוֹמֵר דְּבַר (זֶה פְּרִי, קוֹרְאִים לוֹ
אַפְרִסְק). וְהַמְלִים הָאֵלֶּה טַעֲמָן מְלֵא בְּטַעַם שֶׁל

יִשְׁנוּ, בְּצִלְלֵי שְׁמֵלֶיךָ אֶת הַמְּרֹאֶה בְּהַשְׁתְּאוֹת,
וְלֹא בְּקוֹל טְרִיקַת הַמַּחְשָׁבָה. וְזֶה הַשִּׁיר:

הוּא שֶׁר, נְגִיד, לְזֹפֶת שְׁדַבְּקָה בְּכַף הַרְגֵל עַל הַחוֹף,
לְבִקְבוּקִים שֶׁל פְּלִסְטִיק, לְמִלֹּתֵיו שְׁלוֹ. הוּא

רַק רוֹאֶה: שְׁחוֹר עַל גַּב לְבֹן, שְׁקוּף, אוֹ גְרָגְרִי.
הוּא לֹא עָרֵם פְּחוֹת מִמֶּךָ. גַּם לֹא יוֹתֵר. רַק בְּדִיוֹק הַזֶּה

שְׁאִין לוֹ שׁוֹם שְׁעוֹר, אֶלֶּא כְּנֶגֶד חֲמוּקֵי כְּלָבָה,
עֲצִיץ שֶׁל רִקְפוֹת, אוֹ שְׁעָרָה עַל מַעֲקָה אֲמֻבָּט.

הַיְצוּרִים שְׁכָאן אֵינָם רוֹצִים לְדַעַת. הַיְצוּרִים
שְׁשָׁם, שֶׁרַק רוֹצִים, הֵם אֲפִשְׁרוֹת לְפִי שְׁעָה

לְהִיּוֹת הַיְצוּרִים שְׁכָאן, לְהִיּוֹת הַעֲתִיקוֹת הַזֹּאת,
שְׁאִין לָהּ מֶה לֹא אֶלֶּא אֲנִי, אֲנִי, בְּלִי גְבוּל

בְּלִי אֶתָּה. כְּלָב כְּנַעֲנִי רוֹבֵץ עַל מְדַרְגָּה בְּשִׁמְשׁ
אֲחֵר הַצְּהָרִים, וְלֹא מִבְּדִיל עֲצָמוֹ מִן הַזְּבוּבִים.

אתה נוגס, בולע, בעצם מפצח, שורה שורה
מול המסך הזה, יורק את הרווחים כאלו הם

פסקול בהונגריית. וזה בסדר מצדי, כי זה בסדר
מצדך: לגור בין הקירות, להתכסות בהם ולעבר

לקצב עפרי: אכל ושתי, מלא מכל של דלק,
הזמן מכל של גז, קרא שירים, ישן. יותר מהר:

סיסמת פרסמת אודיו-ויזואלית, וידיאו קליפים,
מיקרוגל, תאים להצצה בסרט פורנו. יותר מהר:

כמוסות, אינפוזיה, אלקטרודות. יותר מהר:
אל תולד. אינך ואין לך קיום עכשו

מחוץ לשיר הזה. זה לא מתחיל, זה לא נגמר
בדף, שורה או פסיק. הנקדה הזאת היא נקדה

שצפה בחלל אינסוף רק ברחוק רחוק מבט. קרב עכשו
ראה, יש עננים עליה, כתם על כחל שמי ערב,

ים של ים, חול של חול, ואנשים הולכים,
יושבים, שוכבים, שוחים או מתעלסים. בחר לך

מקום וזמן. איפה אתה? עכשו אתה בפנים אחד
של נקדת מבט. אולי תרצה להולד? כעת

היא עת שמכנה בכאן הנה בשם מספר מונה:
עשרים ושנים לראשון, אלה תשע מאות תשעים וחמש

שתים עשרה וחצי, צהרים, יום ראשון. וטוב שבאת.
מחר אכתב לך את השיר שבו תגור. הנה: בית זה

– שלך בלבד. ומקומו, גדלו, צבעיו ורהיטיו
בדרך מבטך (ע' לעיל בערך "נקדה") וגם חלונותיו

פונים אל בית או בתים בעבורי השיר, בטבורו או מעליו:
הנה חולפים עציו, יושביו, בתי קפה וצלחות מעופפות שלו,

חיל פרשים, פילים, גוילים, שזה עתה נסוג מהם הים,
כלם מהבהבים בין יש לאין, בין המבט לצמצומו,

בין להיות לבין אני, בין "זה" לבין שמותיו, (אני
אני ועוד אני: עציץ של רקפות, שערה על מעקה

אמבט, וכו'). אז צא וראה, השיר הנה, מפקר
לחשויים בלי פשר, אין לי ולו אלא דבר

שבין הנה לבין אני. (זאת לא שורת סיום, הנה –
בתבתי עוד שורה). עכשו –

בוא שב, ראה: קני בתים שבים למקומם
לאט. כפור גדלק על השמשה. עוד יום אחד.

בוא שב. קפה או תה? ספר, חלב? ככה זה:
ביצה קשה או עין. לבן או שמנת. רבה או דבש.

החיים האלה, אי אפשר אתם
ואי אפשר בלעדיהם: בקר או ערב, אתה או את,

קר או חם – בוא שב. מה כבר קורה? הים והחול
טובעים זה בזה, ואין מציל, ואין מפריע,

ואני מביט בך, אוחו קרשים שבורים
ואין ספינה אפלו, ותאור המצב אינו חד משמעי,

ושנינו גזורים באותו המשפט ונושאים אותו הלאה,
כל אחד לעצמו. בוא שב,

אמר: אחד או רבים. עבודות או חרות. אני
או אתה. אהבה או. איך תוכל לדעת. פחד.

רק בהסח של הדעת, כשאין לנו חוף
ולא עקבות, ויש צליל למלים ואין להן,

ואינן מסמנות את התמונות, אלא את מה שנפער
ביניהן, ואיננו, ומעולם לא היה. בוא שב.

עֲגִבְנִיָּה, מְלַפְפוֹן, בְּצֵל יָרֵק, גְּבִינָה תִשְׁעָה אָחוּז,
פְּרוֹסוֹת שֶׁל לֶחֶם קִימָל, מְרַגְרִינָה, מְלַח.

גַּם אִם תֹּאמַר: חֶכְהָ, אַתָּה חוֹלֵם – גַּם אִם אֲבִדֶּק
אֶת מְקוֹמִי וּמַעֲשֵׂי, מָה יִשְׁתַּנֶּה?

לְמַעֲשֵׂה, אֲנִי יוֹשֵׁב מוֹל הַמַּחְשֵׁב עֲכָשׁוּ. לְמַעֲשֵׂה
אֲנִי עוֹשֶׂה אֶת זֶה – מֵהִתְחַלָּה, הַכֹּל. לְמַעֲשֵׂה

אַתָּה יוֹשֵׁב מוֹל דֶּף עֲכָשׁוּ, אַתָּה רָעֵב לְגַעַת בִּי,
כְּמוֹנִי. לְמַעֲשֵׂה בְּרַגַע זֶה מִמֶּשׁ, אַתָּה נוֹגֵעַ

מִבְּפָנַיִם הַחוּצָה, טוֹרֵף אֶת הָעוֹלָם שְׁלֵא מִפְּסִיק
לְהִשְׁפִּיף מִמֶּדֶף: כֶּתֶם עַל כַּחַל שְׁמֵי בִקָר, כְּפוֹר

בוֹעֵר עַל הַשְּׂמֶשֶׁה, כּוֹס תָּה – כָּל מָה
שֶׁבַחֲרַת עֲכָשׁוּ וְהָיָה. אִזּוּ בְּדִיוֹק כְּכָה,

בְּחַר גַּם עֲכָשׁוּ: בִּי לְמִשְׁלִי,
אֲרוּחַת בִּקָר אַחַת, עוֹד יוֹם אֶחָד. הִנֵּה.

כָּבֵר מְאַחַר לְחֹזֵר מִכָּאֵן, גַּם מְסַכֵּן לְחַדֵּל מִמָּה
שֶׁכָּבֵר אֲמַרְנוּ וְהָיָה, וַיֵּשׁ בּוֹ מַעֲשִׂים כְּאֵלֶּה.

תִּקַּח מָה שֶׁתִּקַּח. כּוֹסִית, סִיגְרִיָּה, טְלִבִּיזְיָה,
אוּ כָּל אֲלֵיבֵי שֶׁתִּרְצֶה (אִם לֹא אֲכַפֵּת לָךְ, אֲנִי

אֲמַשִּׁיךְ לְכַתֵּב: פְּנִים יְרֵךְ, מֵרָקִים שְׁפִתִים, יָד אַחַת
חֹפֶנֶת מְצִיאֹת קְמוּרָה, פִּטְמָה בְּאֲמָצְעָה). נְכוֹן,

הַשִּׁיר הַזֶּה חוֹזֵר עַל מָה שֶׁאֵי אֶפְשָׁר לְחֹזֵר עָלָיו
וְכִמוּ מִדִּלֵּת בְּמִדְבָּר, אֵי אֶפְשָׁר לְצֹאת מִמֶּנּוּ

מִבְּלֵי לִפְגֹּשׁ אוֹתוֹ בְּחוּץ. הַנָּה: דְּרָכִים וּמִדְרָכוֹת,
נְמָלֵי אֲוִיר וַיִּם, לְוַיְנִי תִקְשְׁרֶת. הַנָּה: חֶלֶל

חִיצוֹן מִ"כָּאֵן", גַּם הוּא בְּשִׁיר כְּזֶה
עוֹד נִקְדָּה שֶׁל יַחַס, כְּמוֹ כָּל דָּבָר אַחֵר;

וְלֹא רַק הוּא, כָּל "שֵׁם" כָּבֵר כָּאֵן: חֵלוֹן
פְּעוֹר אֶל מוֹל חֵלוֹן, וְזֻכְרוֹנוֹת

טוֹרְפִים אֶת כָּל הַחֹדֵר: חוֹף יָם, דְּקָלִים, גּוֹפָה הַנְּעָרִי
רְכוּן עַל הַמַּחְבְּרָת, רֵאשָׁה מְטָה וּשְׁעָרָה שְׁחוּרָה, חֶלֶק, נוֹפֵל,

וּמְכֶסֶה אֶת הַיְקוּם. שְׁפִתִים, פְּנִים יְרֵךְ, שְׂדֵיִם
שְׁנוּבְבֵטִים עֲכָשׁוּ, אֶפּוֹן יַפְנִי, טוֹסִיק.

מי שאמר והיה הסדר הזה – אין לו פחד, או לפחות
יש לו שכחה, כשמבטו כל רגע נובט על המראות.

אכתב אותו עכשו: אניח לו להעלם מלה מלה
ולא להיות כל כך; וכל שורה תתחיל ותגמר

כמו נחיתה של זבוב בתוך תדר מראות. ומחדש:
ים של ים, חול של חול. הבט וברא אותם,

החזק בהם לרגע בין הגבולות שנודדים,
קבע אותם באותיות כמו צעקה סדורה

לומר את מה שאין, שלא היה, שלא יהיה
ואל תטרח יותר מזה. עכשו הרפה. ושוב –

כשהוא יודע שהוא זוחל, הנשל מתרחש מעצמו

5

אחז עולם. סיגריה, כוס, שפתים,
כבד איבריך על לוח הכסא, פני, פניך,

עלי שלכת על המדרכה, תיק אכל, ריח חם
ואצבעות שמכסות אותך לפני כבוי היום.

עכשו, לרגע אל תאחו. עזב. הנח להם לפשט

וְלֹא־אֶכְלֵם מִה שְׂבֹרָה, בְּלִי לְהִיּוֹת כָּל כֶּף עוֹלָם

בְּלִי לְהוֹשִׁיב אֶת הַיֶּרֶק עַל הָעֵלִים אוֹ עַל
זְכוּרֹן עֲנִפֵי הַדָּקֵל בְּחוֹף הַיָּם (סְמוּךְ

לְגוֹף הַהוּא, הַנְּעָרִי, רוֹכֵן עַל הַמַּחְבֵּרֶת),
תֵּן לְעֵלִים לְהִתְעַרְבֵב בַּמְדַּרְכָּה, לְנוֹחַ,

לֹא לְהִיּוֹת "עֵלִים" בְּכֹלֵל, וְלֹא "סִיגְרִיָּה", "כּוֹס"
"שְׁפָתַיִם". לְפֶשֶׁט בְּךָ כְּמוֹ הַתְּרַגְּשׁוֹת,

כְּמוֹ יָם בְּחוֹף. וּכְשֶׁהֵם כָּבֵד בְּךָ בְּתוֹכְךָ
כִּבְּה אוֹתָם, וְשׁוּב הַדֵּלֶק. כִּבְּה, הַדֵּלֶק,

כִּבְּה-הַדֵּלֶק, וְשׁוּב. עֲכָשׁוּ
עֲשֵׂה אוֹתוֹ דָּבָר עִם הָעוֹלָם שְׁבוּ אֵתָה "אֵתָה",

דָּבָר מִן הַדְּבָרִים. הֲצִיץ בּוֹ שֵׁט בַּמְרַחֲבִים
שֶׁל גּוֹף, כִּבְּה-הַדֵּלֶק-כִּבְּה וּרְאֵה

מִמָּה אֵתָה יִשְׁנֹו. כָּל זֶה אֵינוֹ אֶלָּא
נִמְשָׁל. אֲנַחְנוּ – נִמְשִׁיךְ וְנִהְבְּהָב, וּבִמְקַצֵּב בִּינָאֲרִי

נִמְשִׁיךְ לוֹמֵר לֹא-כְלוּם לְכָל דּוֹרֵשׁ –
אֲנִי, אֵתָה, וְכוּ'. וְלָמָּה לֹא, נִבְרָא מְשָׁל חֲדָשׁ:

הִנֵּה, בְּרֵאנוּ אֵת הַחוּץ הַזֶּה. אֵת הַכֶּתֶם
עַל הַכַּחַל, אֵת "הָעֵלְבוֹן", אֵת "הַתְּקוּהָה", אֵת מֶה

שְׁמִפְרָפֵר בִּינֵינוּ, בֵּין יֵשׁ לְאִין, בֵּין
בֵּין לְבֵין. נִקְרָא לָזֶה.

אַתָּה אוֹמֵר: לְהַתְּדָר לְחֶדֶר. חוֹלִים, יְמַחֹל,
שׁוֹלֵי הָאֲמִצָּע. מְלִים נוֹפְלוֹת בֵּינֵינוּ

כְּמוֹ מִשְׁהוּ שְׁבוּר. הִקְשֵׁב, אֲנִי אוֹהֵב אוֹתְךָ.
אֲבָל אַתָּה, רַק בְּשִׁלְךָ, קָיִם קָיִם קָיִם.

לֹא מִשְׁלָמִים לְךָ עַל זֶה, וּבְכָל זֹאת,
אֲדוֹן זוּלַת וּגְבֻרַת, אַתָּה פּוֹסֵעַ בְּרָחוּב כְּאֵלוֹ שְׁ

אַתָּה רַק שֵׁם וְאֵין לְךָ טְבוּר. אֲנִי
[עוֹשֶׂה כְּמוֹךָ, חוֹזֵר עַל הַתְּנוּעוֹת

שְׁעָלִיֶּהֶן אַתָּה חוֹזֵר. אֲמַר לִי, בְּבוֹאָה –
אֲנִי מְטִיל בְּךָ עוֹד אֶבֶן – הֵיִשׁ יִשְׁנוּ יוֹתֵר מִמֶּנִּי?

אֲנִי אוֹמֵר יְמַחֹל, חוֹלִים. כְּמוֹ מִשְׁהוּ
שְׁבוּר – מְרַבֵּה פָּנִים, רְגָלִים וַיְדִים, כְּמוֹ מִשְׁהוּ

שְׁ"שֵׁם". אֲזוּ דֵי, חוֹזֵר אֵלַי. אַתָּן לְךָ לְלַכֵּת
כְּמֵה שְׁתִּרְצָה.

עֲכָשׁוּ כְּבָר אֵין הַבְּדֵל בֵּינֵינוּ, מְלִבֵּד הַשִּׁיר הַזֶּה
שָׁגַר בּוֹ קִצַּת עוֹלָם. יִשְׁנָה גַם אֶפְשָׁרוֹת אַחֲרֵת

וְלֹא אַחֲרֵת בְּאֵמֶת: הִנֵּה, אֵינְךָ הוֹלֵךְ בְּכָלֵל.
אַתָּה לְרַגַע לֹא מִפְסִיק לְבוֹא. אֲנִי פוֹתַח

פֹּה מוֹלֵי רְאִי, וּמְדַפְדֵּף אוֹתוֹ מוֹל מַה שְּׁכָבֵר
נִכְתָּב לְמַעֲלָה: הֶעֱצַב שְׁאֵתָהּ, עֲצוּב מוֹל כָּחַל שְׁמֵי עֶרֶב,

הַכֶּעַס, הָעֲלִבוֹן, הַגְּעֻגוּעַ שְׁשׂוֹאֵב כָּחַל מִתּוֹךְ חֲזָף,
אוֹ אֲשֶׁר שֶׁנִּשְׁפָּדַפְתָּאֵם מוֹל כָּחַל אוֹתָם שְׁמֵי עֶרֶב

הוּא קוֹל שְׁמֵתִלְוָה לְמַה שְּׁמַבְטִי עֲכָשׁוּ
רוֹאֶה אוֹ לֹא רוֹאֶה. וְגַם אוֹתָךְ –

אֲנִי רוֹאֶה עוֹלָם–עוֹלָם, עֲכָשׁוּ–עֲכָשׁוּ, אֶחָד
וְעוֹד אֶחָד. בְּשִׁיר הַזֶּה, שְׁמִדְדָה בֵּין דָּךְ

לְדָךְ, אֵתָהּ מִצִּיץ וּמִהֲבֵהָ בֵּין אוֹת לְאוֹת,
וְנִעְלָם יְשֻׁנוּ, בְּכָל הַסְּנַטִּימְטָרִים

שָׂרָק שׁוֹתְקִים פֹּה כְּבִיכּוֹל, מְרַבְּעִים אוֹ עֲגָלִים,
בְּתוֹךְ נִיר אוֹ מַעֲלִיו, צְדָדִיו, פָּנָיו אוֹ אַחֲזָרָיו,

וְלֹא מִפְּסִיק לְבוֹא – וְלֹא מִמָּשׁ לְבוֹא. אֲזַי, בְּבִקְשָׁה,
אֵל תִּתְחַבֵּא בְּכָל מְקוֹם, דְּבַר אֵלֵי בְּבַת אַחַת.

הנה, אני יושב על הספסל בפרק ומתחמם בשמש.
ועל ידי כמו ב פרק, זקנה יושבת. הגוף

רק מבקש לחזור להתחלה, להופעה הראשונה,
שכבר ראית שוב ושוב בגרסאות פחותות יותר.

אז – אתה זוכר – בכינו מהאור, והעולם היה האמצע,
כמו תחנה תחתית של רכבות. אחר כך, היו רק

הסברים מגמגמים, שירים טרופי המיה חוזרת,
התנצלות שלא הובנו, ומכתבים

שלא פתרו דבר. אנשים עיפו מהר, ומהרו אל מי
שכבר בטחו בקיומם. כמוני וכמוך

הם האמינו בהרגל בלי לחשב עליו, לבשו אותו
כמו עור נחש, כל בקר. אני שאלתי מה שלומם,

לחצתי את ידם ("שלום"), הבטנו זה על זה
מלמעלה או למטה באותו כאב. בספרים היה כתוב

אותו דבר בערך, רק שהזמן היה אחר, מלא שנים,
נושף בגב הזמן הזה, שבעולם לבש את העולם.

היו דברים בלי זמן בכלל: משבצות שמלה ברוח,
עור מתחת אצבעות או שמש, פצע שהגליד ונעלם,

כַּפְתוֹרֵי בְרֶקֶן סְגֻלִים, כָּבֵל חֲשֵׁמֶל חוֹתֵךְ
אֶת הַחֲלוֹן לְשָׁנִים, רְפוּפֵי וִילוֹן בִּבְקָר,

אוּ מִחְבּוּא בֵּין עֲשָׂבִים גְּבוּהִים –
לְמַדּוֹ אוֹתֵי דְבַר אַחֵר, שְׁכָל אֶחָד יוֹדֵעַ. אֲפֹשֶׁר

לְהִתְעַלֵּם מִזֶּה בְּאִמְצָעִים פְּשׁוּטִים, כְּמוֹ בְּאַרְשֵׁת "מֵה שְׁלוֹמֶךְ",
"בֶּן זוֹנָה", "סְבוּרֵנִי שֵׁ" וְכוּ'. אֲבָל הַזְּמַן נִרְדָּף,

וְכִכָּהּ הוּא יֵשֵׁנוּ. לְאַרְךָ שְׁבִיל שְׁלֵא נִכַּשׁ הוֹפֵךְ הַבַּיִת
לְחֶצֶר הָאֲחוּרִית, לְדָשָׂא שְׁמַקְרִיחַ וְחִזְיָה עַל חֶבֶל,

וְ"כִכָּר רְאִינוּ" מְמַלֵּא אֶת הַמְרָאוֹת בְּהַזְיוֹת
שְׁקֻדָּם נִקְרְאוּ חֵלוֹם. הַדְרָךְ אֶל מַחוּץ לַבַּיִת

עוֹבֶרֶת דְרָךְ מִזְבֵּלוֹת שֶׁל דְמוּיֵי קִיּוֹם, וּמִתּוֹכָן
אֵינְסִפּוֹר זְרוּעוֹת שֶׁל קִבְצָנֵי פָּנִים שְׁלוּחוֹת

אֲלֵיךְ בִּילְלָהּ נִקְלָשֶׁת: רְאֵה אוֹתֵי, רְאֵה אוֹתֵי וְהֶאֱמַן בִּי,
אֲנִי בְּנֵךְ אֲשֶׁר אֶהְבֶּתָּ, קַח אוֹתֵי אֲלֵיךְ, קַח –

וְתוֹשָׁע. מֵרַב טְפֹשׁוֹת אֲנִי בּוֹכָה אִתָּם, בּוֹכָה
וְלֹא מִבֵּיט אַחֲוָה, לֹא מִבֵּיט אַחֲוָה. בְּלִילָהּ –

הֵם מְקַדְּמִים אֶת שְׂאֵר פְּנִיךָ רְעֵבִים יוֹתֵר; אֶתָּה סוּגֵר
אֶת הַמִּלּוֹן שְׁבוּ חַיִּים הֵם רַק בְּלִשׁוֹן רַבִּים, פּוֹתַח סִפֵּר,

טֵל וּ יִזְיָה, מְקַרֵּר, בְּקִבּוּק. אֲבָל לְמֵרוֹת הַכֵּל
הֵם פֹּה – יוֹצְאִים מִתָּא הַהִקְפָּאָה כְּמוֹ שֶׁד מִתּוֹךְ בְּקִבּוּק

והוֹפֵ אֶל הַמָּסֶךְ. אַתָּה עוֹצֵם עֵינַיִם וּמַנִּיחַ. שְׁיַעֲשׂוּ בְךָ.
וּכְבֹר אֹרוֹת בְּמָה, מָסַךְ עוֹלָה קְפָלִים קְפָלִים (אֶפְשָׁר

לוֹמַר "פְּרָגוֹד"). יַעַר שֶׁל עֵינַיִם, צְלִילִים וְגוֹף-שֶׁלֶךְ מוֹלֵךְ
שֶׁצִּיץ מִשׁוֹם מְקוֹם, שְׁמַתְגַלְגֵל מִתּוֹךְ הַבֶּטֶן וְלֹא מִשְׁאִיר לְךָ אֲנִי

מֵעֵבֶר לְעֶצְמוֹ. אַתָּה יוֹרֵד אֶל הַנְּהַר בְּמַדְרָגוֹת שֶׁל אֶבֶן,
וּמִתְפַשֵּׁט עָרֶם בְּלִי לְהַפְסִיק לְרִקְדָה. שְׁנֵי נְעָרִים שְׁחַמִּים

רוֹחֲצִים תָּאוּ בַמַּיִם עַד שִׁיתְרַצֶּה לְטַבֵּל. נִץ נוֹפֵל עַל
בְּבוּאָה שֶׁל עֵץ בְּנֵי־אֵן, בְּתוֹךְ הַרְשֵׁת שְׁפָרֵשׁ פֹּה, כֶּךָ נִרְאָה,

דִּיג; בַּחוּץ עוֹלָה יוֹרֵדֶת אֲזַעֲקָה שֶׁל מְכוּנֵית חוֹנָה.
אַתָּה נִחְלֵץ מִן הַשְּׁמִיכָה, עוֹדֵךְ מְלֹא עֵינַיִם, אוֹסֵף גּוֹפֵךְ

וּמְדַשְׁדֵּשׁ אֶל הַמְקַלְחַת, כְּמוֹ תְלוּם חוֹזֵר. בִּקְרָ טוֹב,
אֲנִי אוֹמֵר לְךָ, מוֹצִיא אוֹתְךָ לְאֵט לְאֵט

מִן הָרְאִי אֶל הַמַּגְבֵּת, שְׁמַחְזִירָה אוֹתְךָ יוֹתֵר
אֶל תּוֹךְ הַגּוֹף הַזֶּה וּמְלִבִּישָׁה לְךָ פָּנִים. אַתָּה

מִתְחִיל לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בַּחֶף, לְשׁוֹן, גְּרוֹן, שְׁפָתַיִם, וּמְחַלֵּץ מִשָּׁם
קוֹל צְרוּד שְׁמַנְסָה אֶת הָאוִיר: "אֲנִי - "

מה לי ולו, לשיר הַזֶּה – עֲכָשׁוּ, כְּשֶׁמִּבְטִי שׁוּהָה
עוֹד רָגַע אַחֲרַי, אוּ בֵּין לְבִין, כְּשֶׁהַמְּלִים עֲדִין

לא נִפְרְדוּ מִן הָעוֹלָם; וְרַק תְּשׁוּקָה עוֹמֶדֶת
בֵּין רֵאשִׁיתוֹ לְבִין סוּפוֹ, בֵּין מַה שֵּׁיֵשׁ בּוֹ

לְבִין מַה שְּׂאִין. כִּי אֵין לְשִׁיר הַזֶּה נוֹשֵׂא, מִמֶּשׁ כְּמוֹ
לֶךְ, אוּ לִי.

כִּי אֵין לְשִׁיר הַזֶּה נוֹשֵׂא, אֶלָּא נְשׂוּא בְּלִבְדּוֹ,
וְכָל הַשְּׂאָר – נְשִׂאָר בְּלִי לְהִיּוֹת יִשְׁנֵנוּ יוֹתֵר

מִכֶּתֶם אוֹר אַחֲרַי מִבֶּט לְשִׁמֶשׁ. רַק הַתְּנוּעָה
הִיא הַנוֹשֵׂא פֹּה; הַשִּׁיר מִנַּח עָלֶיהָ. וְשִׂאָר דְּבָרִים

כְּמוֹ נִמְשָׁכִים מִרְשׁוּמֵי חָלָל, שֶׁהִסְתַּמְנֵנוּ, כְּמִדְמָה,
בְּעֲצוּמוֹ שֶׁל מְעוּפָה: מִכָּאן זֶה עֵץ, מִכָּאן וְהִלָּאָה

רִיחַ עֵץ, מִכָּאן וּמָטָה – הַשְּׂרָשִׁים אֵינָם עֶפֶר. עַד כָּאן
עָלָה (מִשְׁטַח יָרֵק חֲצוּי, שׁוֹלְיוֹ מְשַׁנְּנִים, פְּגוּמִים

בְּכֶתֶם חוּם אוּ שְׁנִים). עֲכָשׁוּ עוֹד קוֹ: זוֹ הַפְּטוּטָרֶת,
וְעוֹד מְעַט – עֲנָף. בְּפָנִים יֵשׁ מִים, וּבְחוּץ יֵשׁ מִים

שֶׁשָּׁמֶם אָגַם אוּ גֶשֶׁם. בְּחוּץ יֵשׁ אוֹר, קוֹרְאִים לוֹ יוֹם;
בְּפָנִים זֶה מִשְׁהוֹ אַחֵר, שֶׁעֲנִינֵנוּ פּוֹטוֹסִינְתָּזָה, וּמֵאֲחוּר –

זֶה צֶל. וְזֶה נִפְלָא, כִּי אִזּוּ אֶפְשָׁר לֹמַר: הִנֵּה אֱלֹהִים,
”הִנֵּה שְׂכַנְתִּי, מִיֵּכֶל”. וְגַם יוֹתֵר:

”שְׁלוֹם, הִתְגַּעְגַּעְתִּי”, ”אִיפֹה
הֵייתָ כָּל הַזְּמַן?”, ”לֵךְ לְעִזְאֵלוֹ” אָבֵל שׁוֹם עֵץ

אֵינוֹ גִּדְל פְּחוֹת מִן הָעוֹלָם וְלֹא נוֹבֵל אֶלָּא כְּמוֹהוּ,
אוּ גַם רְשׁוֹם כְּ”עֵץ” בְּתוֹךְ הָאֵינְוִנְטֵר ”עוֹלָם”.

אִזּוּ בּוֹא נִשְׁמַר מְרַחֵק כְּמוֹ מְרַחֵק: הֵיךְ שְׁבִין אֲנִי לְבֵין אַתָּה
הִיא זְכָרוֹן וְשִׁכְחָה שֶׁל מִיִּשְׁהוּ שְׂאִין לוֹ חוּץ.

לֵאן שְׁלֵא תְבִיט זֶה כָּאן. "הַשִּׁיר הַזֶּה" חוֹזֵר הַבֵּיתָה
מִכָּל מְקוֹם לְכָל מְקוֹם, וְאֵין מְקוֹם פְּנּוּי מִמֶּנּוּ,

צוֹלֵחַ יְבִשׁוֹת בְּמַיִם סוֹעְרִים, נוֹסֵק אֲוִיר אֶל שָׁמַי אֵין-גָּמֵר
שׁוֹכַח אֵיךְ נִרְאוֹת פְּנִיךָ, עַד שֶׁהֵן עוֹלוֹת פֶּתְאֵם, מִן הַמַּרְאוֹת

כְּמוֹ זְכָרוֹן: אַתָּה יוֹשֵׁב בְּתוֹךְ תְּמוּנָה, מְקַדֵּם מְקַדֵּם בְּבִקְרָה,
וְלֹא יְכוּל שְׁלֵא לִרְאוֹת אֶת מַה שְּׂאֵי אֶפְשָׁר לִרְאוֹת:

מִתּוֹךְ הָעֶרְפֶּל, עֵץ תְּאֵנָה צוֹמַח בְּבוֹר הַמַּיִם הַיָּשָׁן,
וְהָעֵשֶׂב גְּבֵה וְלַח, עֲדִין קוֹ לְקוֹ, עֲדִין יֶרֶק לְמַגָּע.

וְעֲדִין, מָה אוֹמְרִים לְעֵץ כְּשֶׁקִּלְפָתוֹ נוֹגַעַת בְּלַחֲי
וְאֵין לוֹ הַתְּחַלָּה נִרְאִית לְעֵין. כָּל הַשִּׁתָּה הַזֹּאת

מְלֵה אַחַת שְׂאֵין בָּהּ שֵׁם, וְהַנְּמוּג נִשְׂאָר וְרַק נִשְׂאָר;
אֵיפֹה אַתָּה נִגְמָר, אֵיפֹה מִחְדָּשׁ וּמִחְדָּשׁ

אַתָּה מִתְחִיל. אֵיפֹה זֶה קוֹרָה, אֵיפֹה זֶה קָרָה,
וְלָמָּה זֶה כּוֹאֵב, וְמָה זֶה שְׁכוֹאֵב, וְמָה,

אַחֲרֵי הַכֵּל, הַחֲזִיר לָנוּ אֶת הַפְּנִים שְׁלָנוּ?
כְּבָשִׂים תִּלְשׁוּ וְלָעֶסוֹ מַעַל. אוֹר בְּחֵן כְּפוֹת עָלִים. הַזְּמַן

חֹזֵר אֶל הַמְּרַחֵק. וְשׁוֹב, "הַשִּׁיר הַזֶּה..." לֹא כְּלוּם,
לֹא כְּלוּם.

בַּמִּים הוּא שׁוֹשֵׁנֵת יָם. מוֹשֵׁיט זְרוּעוֹת שֶׁל פֶּרֶחַ. טוֹרֵף

10

וּבְכָל זֹאת, אֲנַחְנוּ פֹה, מְצִיִּדִים בְּכָל. כַּפּוֹת רַגְלִים,
גַּב, קִבְרֵת, עֵינַי, אֲזֵן, אֶף, לְשׁוֹן וְעוֹר; אֲנַחְנוּ פֹה –

פְּנִים וּפְנִים, שְׂכָנִים, עָרִים, עַמִּים. אֲנַחְנוּ פֹה,
נוֹשְׁמִים, חַיִּים. וּמָה לוֹמְדִים מִזֶּה?

יֵשׁ אוֹמְרִים, שֶׁהַחַיִּים הֵם הַמְשַׁכֵּם מוֹל אֶפְשָׁרוֹת אַחֲרֵת,
יֵשׁ אוֹמְרִים – כַּבוּשׁ; יֵשׁ שְׁמוֹת־חַיִּים סִימָן שׁוֹיֹן

בֵּין הַחַיִּים לְהַעֲדָרָם, וְיֵשׁ אוֹמְרִים שֶׁהַחַיִּים
נִתְּנוּ לָנוּ לְשֵׁרוֹתָם שֶׁל מִי

שְׁחִייהֶם אֵינָם חַיִּים. אֲנִי אוֹמֵר: אַתָּה.
וְאֶפְשָׁר בְּקִלוֹת לְהַסְבִּיר זֹאת: הַלִּילָה עוֹטֵף שׁוֹב

אֵת הַמְּרֵאוֹת. בְּבֵית דּוֹלְקוֹת נּוֹרוֹת. גַּם בְּאוֹר אֵין מִבְּט
מִלְבַּד זֶה שְׁמֵן הָרֵאִי, אֵין אֶלָּא מָה שְׁרוּאָה אוֹתִי

רוּאָה אוֹתוֹ; וְאֵין בּוֹ פֶּרֶקֶן כִּי אִם גְּעִגּוּעַ, וְלֹא מוֹת
אֶלָּא חַיִּים. וְאֲנִי מוֹצִיא מִן הַחֶם וּמִן הַקֶּר, הַלִּילָה עוֹטֵף,

וְאֲנִי מִתְּגַעְגֵּעַ אֶל מִי שְׁרוּאָה אוֹתִי בַּנְּגִיעָה,
וְאֲנִי זוֹכֵר דְּבָר. רַק זֶה.

נחש, אתה אומר. אני אומר שרף.
ואז אתה אומר שנחשים היו תמיד גם סמל לרפואה,

חכמה, ואריכות ימים. נחש ולא שרף, אתה ולא מכיש,
עף מעל לצמת בית דגן, נוחת בחרן על עץ הדבדבן

ושר ושר, כמו זמיר אל זמירתו, יפה מרב עצמו.
הטלפון פוקע כמו יללות בסוף סמטא \ הפקס מקיא

את נשמתם של אחרים \ והמחשב ב-save ואין מציל.
זה שוב מתחיל, ורק מתחיל. \ זה כבר היה.

לא זה השיר שהוא השיר, כי זה השיר שלא מקודש לך;
אני מניח את השיר על כל פנים שרק אבחר,

לא מחכה למענה, לא מחכה שתמצא
מול אצבעי ב"מציאות". שלום לך, מציאות,

כמו נערה, עולה על כל דמיון
כמו רוכב על סוס, דוהרת על הרק-דמוי, שאין

מקום פנוי ממנו, ולא חשוב לאן תדהר, זה בא ובא
אתך. זה די ברור כשנודדים מן הערות לזה

אל הערות להוא, וקצת פחות ברור
כשמסכימים כל כך על דמויים שפה בינינו,

וְדַמוּיִים-שָׁשִׁים. אָמַר, הָאֵם "לְהַתְעוֹרֵר" הוּא
מִשֶּׁהוּ אַחֵד? (הָאֵם לְפַל הוּא לְהַגִּיעַ?) הַשִּׁיר הַזֶּה

כְּמוֹ הָעוֹלָם, כְּמוֹ תְלוּם חוֹזֵר, לֹא בָּא וְלֹא יִגִּיעַ
מִן הַתְלוּם אֶל "הָעוֹלָם", מְלִילָה אֶל הַיּוֹם,

גַּם לֹא לְהַפְדֵּי. הַשִּׁיר אוֹמֵר שֶׁ"דַּמְדוּמִים" הֵם מְקוֹמוֹ,
וְכִבֵּר הוּא בְּתוֹכָם, מִבְּלִי לְהוֹדִקֵק

לְשֹׁמֵשׁ אוֹ שְׁקִיעָה. תְּמוּנַת הַהִכָּרָה בּוֹקֵצֶת
כְּמוֹ גּוֹזֵל מִתּוֹךְ בִּיצָה שֶׁל אֲפִשְׁרוֹת חִמָּה: יֵשׁ מָה שֶׁמְרַגֵּשׁ

וְכֵן קִים. תְּמוּנַת הַהִכָּרָה בּוֹקֵצֶת, וְכֵן הֵישׁ יִשְׁנוּ.
אֲנִי רַק מִתְאַר מָה שֶׁרְאִיתִי אוֹ שֶׁמַּעַתִּי -

תְּמוּנָה-תְּמוּנָה, כְּאֵלוֹ יֵשׁ פֹּה תוֹר לְהִיּוֹת. כְּתַמִּי לְבָן
שֶׁל לְהִקֵּת שְׁחָפִים עַל יָם, גְּבָעוֹת שֶׁל חוֹל

שֶׁנִּחְרְצוּ בְּמִי הַמַּיִם שֶׁנִּפְלוּ מִלְמַעְלָה.
וְזֶהוּ מַעֲשֵׂה יוֹם יוֹם, זֶה שֶׁמִּמְנוֹ עֲשׂוּיִים הַמְזוֹלְגוֹת

וּמָה שֶׁנִּנְעָצוּ בּוֹ, וְגַם אֲנִי עֲצָמִי; אָמַר וְאַהֲיָה.
סוֹבֵב בְּחֹדֵר בְּלִי לְרֵאוֹת, בְּלִי לְזַכֵּר דְּבָר,

וּמִחֲפֵשׁ מְאֻפְרָה. כָּל זֶה נִכְתַּב. עֲכָשׁוּ אֶתָּה. מָה הַהִבְדֵּל עֲכָשׁוּ
שֶׁבִין הַשִּׁיר לְבִין אֶתָּה?

האם תבוא? האם אשמח לפגש אותך? האם הדלת
תהיה השער? האם שלש אשים צדין? קדמו פניך

ועדין שמותיהן יהיו מפרשים? אש לב,
אש ראש, אש בין-הרגלים? האם פניך הם

עצי בער לשלהבתן עכשו, האם פניך
נצחיים כמוהן? האם אשי תמיד יתמידו?

הלא כלו הפרפרים? האם הן בוערות כך,
כמו נשימה, כמו אש הבטן

המאכלת את הלחם? האם אראה אותך כשתשב מולי?
אהובי, אהובתי, סימן שאלה שלי! מאפק עד אפק

ארץ-שם פרושה בתוך בטני. איפה מתחיל השביל הזה
שאין בו דרך, איפה נגמר החוט הזה,

שכלו קצה? ומי הולך לשם, גם כשאני נשאר?
מלבד שני קמורים ושקע ביניהם, מלבד מורד

אל זוג עצמות צואר, איזה סימן הוא זה
ששובר בחזה קריאה ארכה: בוא! – אל תבוא!

ועוד שורה נוסקת מן השיר לגעת בתמונה, אבל
גם כאן, לפי שעה אינה. איננו מכירים. לפי שעה

אין בנו בוז לאשר. ומהו אשר! אש קרבן שקטה
עליה מנחים פנינו, וחם שממלא מדי

את חללי הבטן, התנה. לפי שעה אתה זוכר רק
"בחוזן קופא החשף". אבל אחר כך –

חם. עשן עולה ומשהו נשרף, ואם נמשיך – נכלה.
במקום זה, ממרחק, אנחנו מזיעים

ולא מהתרגשות. מנפנפים עתון, מכתב,
עושים קצת רוח ופותחים חלון לשאף

אור של ליילה קר. ומאחר כבר. מישהו צריך
לחזר הביתה, ומאחור שוב "בוא!" ו"אל תבוא!"

ומבינים: בוא כשלא תבוא. מחר אפשר יהיה
לראות כאב בחול שננטבעו בו עקבות חוזרים.

במקום כל זה אני מגיף את הדלת ופותח את הקיר,
ועל דלתי אני כותב: אל תבוא מפה, בוא תמיד משם.

קל מאד לבגד בי אתי. נסה, אני אפלו סולח,
אתה – לא. עכשו צריך לחזר אחריך שעות,

להשאיר פרחים על שלחן העבודה, פתקים
על שלחן האכל, להזמין אותך לדגים,

להשקות אותך בג'ין טוניק (כוס גבוהה).
אתה מסתובב ימים עם עינים גדולות

או משחק בכדור או דבי כאלו רק הם
בעולם. כל זה פשהעתונים מלאים בדיעות

נוראות. מישהו ירה בראשו בשדור חי,
ואתו דבר קרה גם שבוע קדם, ב"שושלת".

הזכרון עובד כמו דיג עיף; תנינים, כרישים
וסתם סרדינים גלחמים על הקרסים

כמו על קרשים של אניה שוקעת. כל זה
כשאתה יושב בסלון. מה הפחד? אני נותן לך יד

ולוקח אותך לים. הים סוער, כמו לפני
עשרים ושמונה שנים, כשכריש תועה נגס פה

באשה אחת שהדיפה ריח דם. אתה חוזר
לדבי-וכדור שלך, ולא מפסיק לא-להביט בים.

אָנִי מוֹצִיא נֶגֶד וְעֶפְרוֹן, וּמְצִיר לְךָ שִׁיר:
הֵימָּה סוֹעֵר, כַּפּוֹת רַגְלֶיךָ שׁוֹקְעוֹת מִתְעַטְפוֹת

בְּחוֹל רָטֵב, רֵיחַ שֶׁל אֲצוֹת וּמְלַח, וְקִילוֹמֶטְרִים
שֶׁל כָּחַל, שְׂבוּרִים פְּסִי לְבָן. עֲכָשׂוּ אֶתְּהָ זוֹכֵר,

לְמֵרוֹת שְׂכָכָה לֹא קָרָה אֶף פְּעַם. אֶתְּהָ מְרִים אֶת מִבְטָךְ
וְזוֹכֵר הַכֹּל.

וכשתבוא הנה, זכר את זה, זכר איך הגענו הנה:
אלפא-ביתים חיים נותרו קילומטרים מאחור

על מסלול הסללום של היש והאין, הבהבו עוד
רגע, ונעלמו מן המראה. מה שהיה ל"אלפא" לומר

נבלע לפני השמיצה; רק היכלת הזאת, להתנפץ,
שמרה אותנו יחד מנפילה למעלה, שאחריה

חבטת שמים. רכבנו על הזמן, יכלנו לעקף
עוד אלף התרסקיות, לחכות לפחל המהבהב המתקרב,

לצאת מזה רגע לפני שיבקשו תעודות: מה רצית?
למה התכוננת? על מה חשבת? יכלת למות.

אפשר לשאל את זה גם על אשה או על שיר
או על מבט. אבל שום דבר לא יספק,

שום דבר, חוץ מחוץ גמור, אם יש כזה בכלל.
ומה כל כך קוסם בשם הזה, מה, אם לא הכאן,

שמטל כאן בכזה ספק, עד שהוא יותר ישנו מאי פעם –
ועדין לא די. כשתבוא הנה, זכר את זה,

תשב מולי ותפל, ישר לתוך עיניך; ותפל עמק,
רחוק, כך שגם לי

יְהִיָּה לְאֵן לְפַל. תְּמִיד אֶפְשֶׁר לְעַצֹר בְּצַד הַדֶּרֶךְ:
מְלִים, תְּרוּצִים, פְּלָגִים, פְּלִטִינֹת -

לְקַרָא לְזֶה "אֵי הַבְּנָה" - וּלְאוֹתָת בְּצַד הַכְּבִישׁ
לְכָל כְּתָם שְׁחוּלָף בְּזוּיֹת הָעֵינַן: קַח אוֹתִי .

עוֹד

15

לְכוּ, אֵינִי מְבִיט בְּךָ אֶפְלוּ, וּמַעְדִיף אֶת הַחֲלוֹן,
וְהָעֵינַן, בְּרָדָה בְּשַׁחוּרִים אֶפְרִים, מִתְרַחֶקֶת עֲכָשׁוּ

לְגִלוֹת פֹּה כְּמָה הַקְּפִים שְׁבוּרִים שֶׁל צְמִיחָה
שֶׁלְבָם אֶחָד וְאֵינְנוּ נִכְר לְמַרְאֶה.

כְּמוֹ עוֹר יָבֵשׁ שֶׁל פִּיל, חֲרוּץ אֵיִם, עֲתִיק,
עֵץ הַזֵּית אוֹסֵף אֶת קַפְלָיו

אֶל קַעַר חֲמוּקִים זְקֻנִים, שׁוֹקְעֵי צֶל, שְׁבִים
לְהַמְתִּח בְּקַמּוּרִים שְׁחֲסִפְסוּ בְּנִגְיַעוֹת הַשְּׁמֶשׁ. שֶׁם

מַעַל גְּבֻנוֹן קַלְפָּה רוֹכֵן תִּינוּק אֶל שָׂד:
מִסְמֵר חֲלוּד.

מַעֲבָר לְזֶה לֹא מְבִיט, לֹא חוֹשֵׁב. אֵיךְ אֲנִי יְכוּל
לְחֻשֵׁב עַל הָעֲלִים הַמְכֻסִּיפִים בַּחוּץ בְּאוֹר הַדְּמֻדוּמִים,

על השמים שמעל להם, מעל למבט. איך אני יכול
לחשב על האינסוף ועל הריק עכשו, כשאתה

עומד למות. וכשאתה עומד למות, איך אני יכול
שלא לחשב עליך. איך, לחשב אולי על אהובים

שלא היו עדין, אולי אפלו על אהובים חיים.
לחשב שגם בזה יש מחשבה עליך,

וגם להאמין בזה. האם אני יכול להיות חזק בזה
רק בגלל מה שעשית לי עכשו, שאתה מת. מחר

אכתב לך כמה מלים, כתבת קבר או לפחות פתקה –
משהו פואטי, כמו למשל, "פה שוכב רקדן".

ואם זה לא יספיק כדי לקבר אותך, ודאי ארחיב:
"השקו אותי", אכתב על פני השיש, "השקו אותי,

אני צמא. השקו אותי ולא במים. השקו אותי,
ולא בהגינות צלולים. השקו אותי, ולא בשם.

השקו אותי ולא ביין. השקו אותי, ולא יותר –
השקו אותי. לא די ביפי, לא די באהבה, לא די באלהים

לא די גם בחיים האלה, ולא בשום חיים. השקו אותי,
אני צמא".

נְרַקִּים שְׁלִי, בְּסוֹף הַתְּרַגְּלָתְךָ. צִמְחָתְךָ זִמִּים
בְּצַדֵּי צוּאֲרֶךְךָ, וּמַחְלִיק מְטָה מְטָה,

הַשְּׁתַּרְעָתְךָ בֵּין גְּבֻעוּלִים וּמִים. וְהֵד הָיָה לְגַל
וְהִבּוּאָה לְמָקוֹם, וְהִבְטָתְךָ וְהִבְטָתְךָ וְהִבְטָתְךָ

אֶל שְׁמֵי פְּנֵי הַמַּיִם וְשׁוֹב
קִפְצָתְךָ – הַחֹצֵה, אֵלַי.

וְהִרְעַם תּוֹר לְהִיּוֹת הַשְּׁקֵט, הַמַּיִם – לְהִיּוֹת מְסֹךְ,
הַעֵין – לְשִׁישׁ. אַתָּה תּוֹרֶת לְהִיּוֹת אֲנִי.

וְהֵד הָיָה לְקוֹל, וְהִבּוּאָה לְפָנִים,
וְרוּחַ לְךָ.

בוא

שב.

כבר לא ברור איך לקפל בחזרה את כל
השיר הזה. השיר הוא זכרון, כמו שמש

שנותרה בעין אחרי מבט בשמש; ככה גם
השיר, שורה אחר שורה. במדרגות

גבר מטפס בחזרה אל דירתו, קומה שניה.
האיש הזה, פתוי צפוי לעוד שורה אחת, פותח

את הדלת, ומגיש אל מתג החשמל. אחר כך למקרה.
פותח ת'בקבוק, ולא עושה מזה משל, אפילו לא דגמה.

אתה אומר שיש עבודות וכל זה לא קרה בשיר, אלא
במדרגות ובדירה, ביום ראשון בתשע.

והוא היה אתה, ובכלל חזרת
להאכיל את החתול. השיר, אתה אומר, הוא כמו

השמש שנותרה בעין אחרי מבט בעין
שהביטה אל השמש. אני אומר, השיר אינו רחוק

יותר מן הידיעה "הנה חתול", "הנה מלים", הנה
שוב עולמות של זכרונות שיזכרו מכאן והלאה.

נכון, שכחתי לדבר על החתול, שלא היה
ולא נברא בשיר. טוב, אז החתול זלל מפח הזבל

כָּל אַחַר הַצְהָרִים, וְגַלְיָה רַעֲבָתָנוֹת רַק מִתּוֹךְ חֲמֵלָה
עַל בְּדִידוּתוֹ שֶׁל אִישׁ כָּזֶה. אָבֵל, סוּפוֹ שֶׁל הַדְּבָר,

בְּשִׁיר הַזֶּה אֵין שׁוֹם חֲתוּל שִׁישָׁאָר אָדִישׁ
לְרִיחַ שֶׁל שִׁירֵי בְּשֵׁר עוֹף, אוֹ לֹא יִבְחִין בָּהֶם בֵּין שׁוֹרוֹתָיו,

לְמֵרוֹת שְׁנֵאֲרוֹ הַיֵּטֵב בְּדוּגִי-בֶּג מִפְּלֶסְטִיק
בְּמִסְעָדָה הַשְׁכוּנָתִית מִמָּשׁ לְפָנֵי שְׁעַת הַסְּגִירָה.

בְּמִלּוּאוֹ, גַּם עֵץ אֵינְנוֹ אֶלָּא זֶרַע

18

עֲכָשׁוֹ אוֹלֵי נוֹכַל לְקַרֵּא כָּבֵר אֶת הַשִּׁיר בְּלִי לְפִתּוֹחַ אֶת הַסֵּפֶר.
עֲכָשׁוֹ, כְּכֹלֹת כָּל זֶה, הוּא לֹא יִכְלֶה גַּם לְאַחַר סוּפוֹ,

גַּם אִם יִנַּח לוֹ קִיּוּמוֹ בְּכַתְּבַת לֹא מִפְּעֻנְחַת,
עַל מִצְבֵּה שְׁפָעִים בְּעֵדֵן חוֹשְׁפוֹת בְּלֵב מִדְּבָר

רוּחוֹת פְּחָמָן דּוֹ חֲמֻצָנֵי עַל פְּנֵי הַמְּאֲדִים.
זֶה לֹא רַחֲוֹק יוֹתֵר מִן הַשׁוֹרָה הַזֹּאת, וְכֹל מֵה שֶׁ

נִרְאָה לִי כְּאֵן, הוּא רַק מֵה שְׁאֵתָה רוֹאָה: כְּתָמִים, תְּמוּנוֹת,
פְּנִים שֶׁל יֵשׁ-פֶּה, וְכִמָּה שְׁתַּרְחֵק - תִּקְרַב.

תְּמוּנוֹת תְּמוּנוֹת, הַזְּמַן פָּרוּשׁ עַל כָּל הָאָרֶץ, וּבְכֹל זֹאת
שְׁחָפִים שֶׁל בֵּין הַצְהָרִים שׁוֹב שׁוֹלְחִים צָוָאר אֶל לִילָה

מִלֵּא בַחֲלוּמוֹת דְּגִים. הַכֹּל נִרְשָׁם עַל חוֹל בְּיַד בּוֹטְחֹת:
הַשִּׁיר הַזֶּה הָיָה שִׁירָה שֶׁל מֵאָה אַחֲרֵת, לֹא שׁוֹנָה מִזֶּו שֶׁ

נִרְאָתָה בְּזַפְרוֹן. כְּמוֹ בְּקִבּוּק מֵאֲנִיָּה,
בֵּין גְּרֵגְרֵי הַחוֹל שֶׁנִּצְבְּרוּ בְּשַׁעוֹן הַחוֹף, בְּרֹאשׁ חוּצוֹת

הוּא יֵרָאָה, הַשִּׁיר הַזֶּה, לְגַמְרֵי בְּמִקְרָה. בְּבֵת אַחַת יְרוּץ עָרִם
עַל שְׁנֵי חוֹפִים (אוֹלֵי יוֹתֵר) וַיִּתְאַהֵב לְלֹא בּוֹשָׁה

בְּכֹל גְּמֻחָה וְתֵל, וַיִּקְלַל בְּלֵי הָעֲרוֹת שׁוֹלִים
אֶת בְּרֻכּוֹתָיו הַמִּצְחִיקוֹת, וּבְעוֹדוֹ מְקַשֵּׁיב, יִקְשִׁיב.

וּבְלֵי לְדַעַת מָה אֶפְשָׁר, מָה לֹא, וּמָה אֵינְנוּ מָה,
רַק יַעֲשֶׂה אֶחָד וְעוֹד אֶחָד, אֶחָד פְּחוֹת אֶחָד, וַיִּקְבֵּל

אֶחָד אֶחָד וּשְׁנַיִם שְׁנַיִם שֶׁל אִם-אֵין-”אֲנִי” - אֲזֵ מִי.
וְאֵז אֶתָּה תַחֲזוֹר הַבֵּיתָה, פּוֹתַח אֶת הַדֶּלֶת, וּמִגִּשְׁשׁ

אֶל מִתְּג הַחֲשֵׁמֶל. אַחַר כֵּךְ לְמִקְרָר, פּוֹתַח תְּבִקְבוּק,
וְלֹא תַעֲשֶׂה מְזֶה מְשָׁל, אֲפִלוּ לֹא דְגָמָא.

וְרַק תִּסְגֹּר אֶת הָרָאִי, מִבֵּיט בְּמִנּוֹרָה, וּמִתְחַמֵּם כְּמוֹ פֶרֶר
בְּרָאִי אַחַר, לְלֹא פָנִים, שְׁבוּ רוֹאִים

רַק יָם שֶׁל יָם, חוֹל שֶׁל חוֹל, כְּתָם עַל כְּחַל שְׁמֵי עָרֵב,
שְׁבוּ שׁוֹמְעִים: בּוֹא שֵׁב.

וּכְשֶׁתִּרְאֶה וְגַם תִּשְׁמַע, תִּשְׁמַח לְגוֹר בְּשִׁיר הַזֶּה,
תִּבְיֵט אֶתִּי בְּשַׁעֲרָה עַל מַעֲקֵה אִמְבָּט, עֲצִיץ שֶׁל רִקְפוֹת

או כל ברִיה אַחֲרֵת שְׁחִלְפָה כָּאֵן, וּמִבְטָךְ יִנְחַת
כְּמוֹ "אֲנִי" עָרַם בְּעֲצִיצוֹת הַזֹּאת,

קָרִיר, מְלֵא בְּכֹבֵד הָעֶפֶר הֵלַח עַל תַּחְתִּיתֶךָ וְדַפְנוֹתֶיךָ
וְכִבְדֶּךָ נִשְׁעַן עַל הָרִצְפָּה. אוּ בְּזִקְנָה עַל הַסְּפֶסֶל בַּפֶּרֶק –

תוֹךְ רַחֵשׁ שֶׁל יַעֲצִים, קוֹלוֹת שֶׁל יְלָדִים וְלֵהֵג אִמָּהוֹת –
חֵם מִחֲלָחֵל בְּאַבְרִיךְ הַצְּפוּדִים, וְנִים לֹא נִים

מֵעִיר אוֹתָם לְזֹכֵר בְּלִי מְלִים
מִגָּע, סְפֶסֶל אַחֲרַי, עוֹד רָגַע שָׁל. הַמְחֻשְׁבוֹת

חוֹלְפוֹת בְּךָ כְּמוֹ עֲנָנִים בְּשָׁמַי לֹא-כְלוּם, מְחוּז חֶפְצָן
אֵינוֹ יָדוּעַ וְאֵין לָהֶן מָחָר. הַרוּחַ הַמְּשַׁחֵק

בְּשַׁעֲרֶיךָ כְּמוֹ בְּעֵלִים, קוֹלוֹת שֶׁל יְלָדִים וְלֵהֵג אִמָּהוֹת –
כְּמוֹ מוֹסִיקָה שֶׁל רֶקַע. וְהַעוֹלָם גְּדוֹל, הַלּוֹךְ וְשׁוֹב

כֵּלֹ מְלֵא עֵינֶיךָ. מְדַרְגָּה שֶׁל אָבֹן, נֶזֶק נוֹפֵל
עַל בְּבוּאָה שֶׁל עֵץ בְּנִיאַן בְּתוֹךְ הַרְשֵׁת שְׁפָרֵשׁ פֹּה

כֶּךָ נִרְאָה, דִּיג. וְשׁוֹב אַתָּה נוֹשֵׂא מְדַרְךָ שֶׁל רָגֵל יַחֲפֵת,
אוּ שׁוֹב אוֹסֵף כְּנַפְיָךְ, מְנִיחַ לְגוֹפֶךָ לְצַנַח

מִבְּעַד לְאוֹר. אוּ רַק פְּנִים שֶׁל מִים,
רְצוּד בְּעֲנָפִים וַיִּרְק, אַתָּה מְרָאָה חֲיָה, עוֹלָם,

קוֹפֵל בְּלִי גוֹף אֵלֶיךָ עוֹד נֶזֶק, עוֹד עֵץ, וּמִתְנוֹדֵד
עִם הַנְּהַר. וְלִבְסוּף, כְּשַׁעוֹרֶךָ לֹוֹהֵט מִשְׁמֶשׁ

מוצן עכשוו במים עד חזק, אתה מושך מושך
אליך את הרשת, שריריך נמתחים לכבוד, והמבט

בין תרכי עיניך בוחן גוים גמישים כסופים
ומפרפר אתם בין מיתרים של שתי וערב.

ואז תאמר: השיר הזה היה וגם נברא. השיר הזה -
עציו, יושביו, בתי קפה וצלחות מעופפות שלו,

חיל פרשים, פילים, גוילים, שזה עתה
נסוג מהם מבט - השיר הזה שלך בלבד, ומפלש

בדרך מבטך. הנה, הבט אלי, ראה מה שרואה בי;
הנה, כתבת עוד שורה.